

Arrest

nr. A169 497 van 9 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 2 juni 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TOYE, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 augustus 2014 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet). Op 27 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen dient verzoekende partij een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 154 452 van 14 oktober 2015 het beroep heeft verworpen.

Op 9 september 2014 dient verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 3 december 2014 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 12 december 2014 wordt aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, ter kennis gebracht.

Op 26 mei 2015 dient verzoekende partij wederom een asielaanvraag in. Op 23 juni 2015 neemt het CGVS de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag. Op 30 juni 2016 wordt aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, ter kennis gebracht.

Op 16 november 2015 dient verzoekende partij een derde asielaanvraag in. Op 24 december 2015 neemt het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag. Op 5 januari 2016 wordt aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, ter kennis gebracht. Tegen de beslissing van de CG dient verzoekende partij hoger beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 163 341 van 1 maart 2016 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 2 mei 2016 wordt verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen de beslissing dient verzoekende partij een vordering in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad die bij arrest nr. 167 640 van 13 mei 2016 de vordering verwerpt.

Op 31 mei 2016 dient verzoekende partij wederom een asielaanvraag in. Op 2 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : T. (...)

voornaam : A. (...)

geboortedatum : 24.04.1991

geboorteplaats : Gurha Mang

nationaliteit : Pakistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is DVZ niet bevoegd voor de elementen die u aanhaalt in het kader van uw asielaanvraag. Deze zullen door het CGVS beoordeeld worden. Voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond :De betrokkene diende een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis in dat op 27/04/2015 geweigerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

Op 7 juni 2016 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de vierde asielaanvraag.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk. De hoogdringendheid wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt deel uit te maken van een kwetsbare en zwakke groep, zijnde terugkerende asielzoekers die in Pakistan het risico lopen het voorwerp uit te maken van foltering of een vernederende of onmenselijke behandeling. Verder meent zij te kunnen aantonen dat zij in Pakistan het risico loopt om vermoord te worden door de rivaliserende familieclan. Zij is van oordeel dat de verwerende partij geen deugdelijk onderzoek heeft doorgevoerd zoals vereist in het licht van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij wijst op artikel 17 van de wet op de Pakistaanse Emigratie van 1979 volgens welk het strafbaar is om het grondgebied van Pakistan te verlaten, tenzij omwille van toeristische redenen of op basis van een werkvergunning. Verder wijst ze naar een Country of Origin Information Report over Pakistan van de UK home Office. De verzoekende partij stipt aan dat zij Pakistan in 2008 verliet en opnieuw in 2014 en meent dat zij op basis van de voorgaande informatie zal worden gearresteerd en gedetineerd bij overdracht naar Pakistan en in de gevangenis in schrijnende omstandigheden zal moeten leven. Opnieuw verwijst de verzoekende partij naar voormeld rapport om aan te tonen dat er sprake is van extreem precare detentieomstandigheden en van enorme overbevolking. Verder verwijst ze eveneens naar een rapport van 2014 van de Human Rights Commission of Pakistan waarin opnieuw vermeld wordt dat de overbevolking in de Pakistaanse gevangenissen een systematische problematiek vormt. Ze stelt tevens dat volgens dit laatste rapport de detentieomstandigheden zodanig schrijnend zijn dat er zelfs sterfgevallen werden vastgesteld wegens een gebrek aan de nodige zorgen. In dit rapport wordt ook vermeld dat er gevallen van foltering zijn door corrupte politieambtenaren. Daarnaast verwijst ze ook nog naar een artikel van 9 augustus 2015 waarin nogmaals de schrijnende detentieomstandigheden in de Pakistaanse gevangenissen wordt aangekaart. De verzoekende partij stipt aan dat ook het European Asylum Support Office aangeeft dat detentie vaak gepaard gaat met foltering en onmenselijke behandeling en dat de detentieomstandigheden in het algemeen als schrijnend kunnen worden beschouwd. Ze stelt dat de omschreven detentieomstandigheden de vereiste minimumdrempel van ernst die door de rechtspraak van het EHRM wordt vereist overschrijdt.

In een tweede onderdeel van haar middel stelt verzoekende partij dat haar leven ernstig bedreigd wordt in Pakistan, en meer concreet in de Punjab provincie, als gevolg van het willekeurig geweld binnen het binnenlands gewapend conflict. In het algemeen zijn er verscheidene gewapende conflicten gaande in Pakistan tussen militanten enerzijds en de overheid anderzijds. Op 30 mei 2016 bracht de International Crisis Group een rapport uit over de provincie Punjab waaruit blijkt dat het een broedplaats is voor Jihadistische groeperingen en dat de provincie meer en meer geteisterd wordt door Jihadistisch geweld en terrorisme. Tevens stelt het UK Home Office in haar rapport over de veiligheid en humanitaire situatie in Pakistan dat burgers over het hele land getroffen worden. Op 27 maart 2016 werd een zware terroristische aanslag gepleegd in de stad Lahore, gelegen in de provincie Punjab. De dag nadien beloofde de Pakistaanse autoriteiten een klopjacht te houden. Om die reden dient te worden

aangenomen dat actueel sprake is van een gewapend conflict in de provincie Punjab. Het UK Home Office rapport vermeldt eveneens de veiligheidsincidenten in 2015. Het European Asylum Support Office geeft in haar Pakistan Country Overview aan dat hoewel het aantal terroristische aanslagen in Punjab in 2014 gelijkaardig was ten opzichte van 2013, het aantal slachtoffers wel significant hoger lag. Verzoekende partij meent dat er regionale verschillen bestaan in het geweld in Pakistan en dat de situatie in de Punjab provincie gekwalificeerd kan worden als een gewapend conflict dat op ernstige wijze Pakistaanse burgers treft.

In een derde onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat het in geval van een uitwijzing van een asielzoeker aan de administratieve overheid toekomt om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek. Zij meent dat de verwerende partij helemaal geen onderzoek heeft gevoerd. Ze stelt dat de verwerende partij had moeten onderzoeken wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde asielzoeker in Pakistan. Indien ze dit had gedaan dan had ze kunnen vaststellen dat terugkerende asielzoekers in Pakistan gearresteerd worden en vervolgens gedetineerd worden in schrijnende omstandigheden. Zij stipt aan dat zij een begin van bewijs heeft aangebracht met name algemene rapporten en persoonlijke verklaringen.

2.3.2.2 Artikel 3 van het EVRM is identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28.).

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 17 van de Wet op Pakistaanse Emigratie van 1979 waaruit volgt dat het strafbaar is om het grondgebied van Pakistan te verlaten, tenzij om toeristische redenen of op basis van een werkvergunning, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen enkel concreet gegeven bijbrengt waaruit zou blijken dat personen die Pakistan hebben verlaten om andere redenen systematisch worden vervolgd en gedetineerd. Zij verwijst wel naar een “Country of Origin Information Report” over Pakistan van het “UK home Office” maar hierin staat enkel dat indien een persoon wordt overgeleverd door een ander land aan de Pakistaanse overheden omwille van verblijf in het buitenland, het gebruik van vervalste reisdocumenten of het plegen van een misdrijf in dat land, de Pakistaanse autoriteiten een onderzoek instellen. Zo wordt volgens dit rapport in de eerste plaats nagegaan of die persoon met een vals paspoort en vals visum heeft gereisd. Indien dit het geval lijkt te zijn, dan zullen de autoriteiten vragen waar deze dit paspoort en visum heeft verkregen. Er wordt aangestipt dat in dergelijk geval, de autoriteiten kunnen overgaan tot de strafrechtelijke vervolging wegens het gebruik van valse documenten. In het rapport wordt aangestipt dat personen kunnen worden veroordeeld tot een gevangenisstraf van enkele maanden wegens het gebruik van valse documenten. Samen met de verwerende partij dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aantoont dat zij gebruik zou hebben gemaakt van een vervalst paspoort en vervalst visum of dat zij strafbare feiten heeft gepleegd in het buitenland waarvoor zij strafrechtelijk zou kunnen worden vervolgd en in detentie zou kunnen worden genomen in haar land van herkomst. Nu zij dit niet aannemelijk maakt, kan zij ook niet dienstig verwijzen naar de rapporten die zij bijvoegt aangaande de detentieomstandigheden in Pakistan. Met haar betoog maakt zij *prima facie* niet aannemelijk het voorwerp te zullen uitmaken van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoekende partij in een tweede onderdeel van het middel verwijst naar het willekeurig geweld in de provincie Punjab citeert de Raad uit de beslissing van de Commissaris-generaal van 7 juni 2016 waarin het volgende wordt gemotiveerd: *“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.*

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.” Waar verzoekende partij verwijst naar de enkele ‘zware terroristische’ aanslag in de stad Lahore op 27 maart 2016 en de daarop volgende klopjacht georganiseerd door de overheid, volstaat dit niet om het hierboven geciteerde motief te weerleggen waarin na onderzoek van de Commissaris-generaal op 7 juni 2016 wordt geoordeeld dat er geen situatie is van “open combat” en dat er geen sprake is van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog dat er zwaarwegende gronden zouden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoekende partij brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gesteund heeft voor de analyse van de veiligheidssituatie en die terug te vinden is in het administratief dossier niet correct of achterhaald is.

Waar de verzoekende partij tot slot argumenteert dat er geen grondig onderzoek werd gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM en zij hierbij verwijst naar argumentatie zoals uiteengezet in het verzoekschrift betreffende het risico voor terugkerende asielzoekers om in onmenselijke omstandigheden te worden gedetineerd en naar het feit dat zij verwickeld is in een bloedvete, is de Raad van oordeel dat gelet op de hierboven uiteengezette redenen de verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zij het voorwerp dreigt uit te maken van een schending van artikel 3 van het EVRM, waardoor zij *prima facie* ook niet aantoonde dat de verwerende partij geen zorgvuldig en grondig onderzoek zou hebben doorgevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het eerste middel is *prima facie* niet ernstig.

2.3.2.3. In het tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op haar familieleven met haar nonkel die sedert 2002 in België woont. Bovendien vormt de bestreden beslissing een schending van het recht op privé-leven nu de bestreden beslissing ertoe leidt dat zij zich niet rechtstreeks naar Portugal kan begeven waar zij nochtans een legaal statuut en werk heeft.

2.3.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, quod in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan stelt het EHRM dat er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahrán/Oostenrijk, § 62). Een controle hierop geschiedt aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16

december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

In casu bevestigt de verzoekende partij dat het gaat om een eerste toelating en dat er bijgevolg geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar dat onderzocht dient te worden of er een positieve verplichting bestaat voor de Staat om de verzoekende partij op zijn grondgebied te laten blijven.

Verzoekende partij wijst op haar band met haar nonkel. Voordat betrokkenen Pakistan verlieten verbleven zij in hetzelfde dorp in aangrenzende huizen. Verzoekende partij is een eerste keer in België aangekomen in 2008 en opnieuw in 2016 en verbleef bij haar nonkel in Antwerpen. Haar nonkel stond financieel volledig in voor haar. Haar nonkel voorzag haar van onderdak, eten en zelfs kledij. Bovendien is verzoekende partij Pakistan ontvlucht op 17 jarige leeftijd waardoor er ook een reële psychologische afhankelijkheid bestaat. Tevens is haar vader overleden op 17 mei 2016 waardoor haar nonkel des te meer een rol van vaderfiguur invult.

De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoekende partij die 25 jaar is toont geen bijkomend element van afhankelijkheid aan. Waar zij lijkt te beweren dat zij financieel afhankelijk is van haar nonkel wordt vooreerst opgemerkt dat verzoekende partij hieromtrent geen enkel begin van bewijs aanbrengt. Bovendien staat deze bewering haaks op haar verdere uiteenzetting in het middel waar zij stelt tewerkgesteld te zijn in Portugal. Verzoekende partij verklaart zelf dat zij enkel naar België terugkwam om haar 'spullen' op te halen en om een bewijs van goed gedrag en zeden aan te vragen, wat zij nodig had voor de Portugese autoriteiten en voor haar werkgever aldaar. Waar verzoekende partij wijst op een psychologische afhankelijkheid van haar nonkel overtuigt zij evenmin nu zij tegelijk wijst op haar legaal statuut en tewerkstelling in Portugal en bijgevolg de intentie heeft haar leven op te bouwen in Portugal en niet in België bij haar nonkel. *Prima facie* is de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet ernstig.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Verzoekende partij is, blijkens de stukken van het administratief dossier, op 3 mei 2016 gehoord en verklaarde uitdrukkelijk naar België te zijn gekomen om de nodige documenten te halen en terug te keren naar Portugal. Zij verklaarde terug te willen keren naar Portugal omdat zij er haar werk niet zou

willen verliezen. Er wordt verder met geen woord gerept over haar nonkel. Zij wees enkel op de aanwezigheid van enkele familieleden in België, zonder evenwel te preciseren over welke familieleden het gaat en zonder te verduidelijken dat zij een bijzondere band zou hebben met haar nonkel. Verzoekende partij kan bijgevolg de verwerende partij niet verwijten geen deugdelijk onderzoek te hebben gevoerd naar haar familieleden en mogelijke afhankelijkheidsbanden met haar in België wonende nonkel nu zij zelf bijzonder vaag bleef over de aanwezigheid van familieleden in België tijdens haar gehoor en zelf aangaf naar Portugal te willen terugkeren omdat zij er haar werk niet zou willen verliezen. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is *prima facie* niet aangetoond.

Verzoekende partij wijst op haar job in Portugal en bijgevolg de inmenging in haar privé-leven indien de bestreden beslissing wordt tenuitvoergelegd aangezien zij zal dienen terug te keren naar Portugal. Ter terechtzitting legt de verwerende partij een stuk neer van de Portugese Immigratie- en Grens Dienst van 18 mei 2016 waaruit blijkt dat verzoekende partij niet over een verblijfstatuut beschikt in Portugal. Verzoekende partij maakt aldus *prima facie* geen schending van haar privé-leven in Portugal aannemelijk. Evenmin kan de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht worden aangenomen nu uit het voorgelegde stuk blijkt dat het schrijven een antwoord is van de Portugese diensten naar aanleiding van een vraag hieromtrent gesteld door de Belgische autoriteiten op 9 mei 2016. Verwerende partij heeft aldus met de nodige zorgvuldigheid de bestreden beslissing voorbereid en het aangehaalde aspect van legaal verblijf en tewerkstelling in Portugal onderzocht. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken 15, 16 en 17 doet aan de voorgaande vaststelling dat zij niet over een legaal verblijf beschikt in Portugal geen afbreuk. De Raad stelt vast dat de voorgelegde stukken, die overigens niet vertaald zijn van het Portugees, geen bewijs leveren van het beschikken over een verblijfsstatuut in Portugal. Stuk 15 is *prima facie* een voorlopig identificatie document. Stuk 16 lijkt *prima facie* een arbeidsovereenkomst te zijn tussen verzoekende partij en een werkgever en stuk 17 is onleesbaar. Uit deze stukken kan bijgevolg niet worden afgeleid dat verzoekende partij beschikt over een legaal verblijfsstatuut in Portugal.

Het tweede middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede en de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

N. MOONEN